

พระธรรมดาเนียล — ฉบับที่สาม

นิมิตคู่

Jeff Pippenger

2023-11-25

ขณะนี้เรากำลังพิจารณาเรื่อง “เจ็ดเวลา” แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก ในพระธรรมดาเนียล สิ่งนี้ถูกซ่อนไว้จากผู้ที่ได้เลือกจะหลับตาของตนเอง แต่ก็ปรากฏอยู่สำหรับผู้ที่ยี่สิบหก เราจะเริ่มต้นที่ดาเนียล บทที่แปด และข้อที่สิบสาม

แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธ์องค์หนึ่งกำลังพูดอยู่
และผู้บริสุทธ์อีกองค์หนึ่งได้กล่าวแก่ผู้บริสุทธ์องค์นั้นผู้ซึ่งกำลังพูดอยู่ว่า นิมิตเกี่ยวกับเครื่องบูชาประจำวัน และการลวงละเมิดอันก่อให้เกิดความร้าวฉานเปล่า
ซึ่งมอบทั้งสถานนมัสการและพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้ามัน จะยึดเนื้อไปอีกนานเท่าใด? ดาเนียล 8:13

ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้เริ่มต้นด้วยคำว่า “แล้ว” และกำลังกำหนดความแตกต่างระหว่างนิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่ดาเนียลเพิ่งได้เห็นในสิบข้อก่อนหน้านี้ ในข้อหนึ่งและข้อสองของบทนี้ ได้ระบุปีที่ดาเนียลได้รับนิมิตนั้นไว้ และยังระบุด้วยว่าเขาได้รับนิมิตนั้นที่ริมแม่น้ำอูไล ตั้งแต่ข้อสามถึงข้อสิบสอง เขา “เห็น” นิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์นั้น “แล้ว” เขา “ได้ยิน” บทสนทนาแห่งสวรรค์ซึ่งประกอบด้วยคำถามและคำตอบ ในข้อสิบห้า เขาเริ่มแสวงหาว่านิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่เขาเพิ่ง “เห็น” นั้นมีความหมายถึงสิ่งใด จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างนิมิตที่ดาเนียล “เห็น” ในข้อสามถึงข้อสิบสอง กับบทสนทนาแห่งสวรรค์ที่เขา “ได้ยิน” เพราะสิ่งทั้งสองนั้นเป็นนิมิตที่แตกต่างกันสองประการ

แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุข เพราะได้เห็น และหูของท่านทั้งหลายก็เป็นสุข เพราะได้ยิน มัทธิว 13:16

คำถามในข้อสิบสามคือ “นิมิตนี้จะนานเท่าใด” และคำที่แปลว่า “นิมิต” นั้นเป็นคำภาษาฮีบรูอีกคำหนึ่ง ซึ่งต่างจากคำที่แปลว่า “นิมิต” ในข้อสิบหก

และข้าพเจ้าได้ยินเสียงมนุษย์เสียงหนึ่งอยู่ระหว่างฝั่งแม่น้ำอูไล ซึ่งร้องเรียกและกล่าวว่า กาเบรียล จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจนิมิตนั้น Daniel 8:16

โดยการแปลคำภาษาฮีบรูสองคำที่แตกต่างกันเป็นคำภาษาอังกฤษคำเดียวว่า “vision” นั้น “เจ็ดเวลา” แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก จึงกลายเป็นสิ่งที่ “ซ่อนอยู่ต่อหน้าต่อตา”

นักศึกษาพระคัมภีร์ที่พอใจเพียงการอ่านผ่านผิวเผินถือว่าคำภาษาฮีบรูสองคำที่แตกต่างกันนี้เป็นคำเดียวกัน แต่พวกเขาทำเช่นนั้นโดยต้องเผชิญภัยอันตรายด้วยตนเอง

“การอ่านอย่างผิวเผินย่อมเกิดประโยชน์น้อยมาก การค้นคว้าอย่างรอบคอบและการศึกษาอย่างจริงจัง หนักหน่วง จึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อจะเข้าใจสิ่งนั้น ในพระวจนะมีความจริงต่าง ๆ ซึ่งเป็นดุจสายแร่ล้ำค่าที่ซ่อนอยู่ใต้ผิวดิน โดยการขุดค้นหาเหมือนดั่งที่มนุษย์ขุดหาทองคำและเงิน ขุมทรัพย์ที่ซ่อนเร้นนั้นก็จะถูกค้นพบ จงมั่นใจว่าหลักฐานของความจริงนั้นอยู่ในพระคัมภีร์เอง พระคัมภีร์ตอนหนึ่งเป็นกุญแจไขเปิดพระคัมภีร์ตอนอื่น ๆ ความหมายอันมั่งคั่งและซ่อนเร้นนั้นได้รับการเปิดเผยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ผู้ทรงทำให้พระวจนะกระจ่างแก่ความเข้าใจของเรา: ‘เมื่อพระวจนะของพระองค์เปิดออก ก็ให้ความสว่าง;

พระวจนะนั้นให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย” Fundamentals of Christian Education, 390.

เราได้รับแจ้งว่า “ข้อเท็จจริงทุกประการล้วนมีนัยสำคัญ” ในพระวจนะของพระเจ้า และหากเราเลือกที่จะเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงที่ว่า ในบทที่แปดมีคำภาษาฮีบรูสองคำที่แตกต่างกันซึ่งถูกแปลว่า “นิมิต” เราก็ต้องรับผิดชอบต่อการนำความตาบอดแบบเลาดีเซียมาสู่ตนเอง สุภาชิตโบราณกล่าวไว้ว่า “ไม่มีผู้ใดตาบอดยิ่งไปกว่าผู้ที่ไม่ยอมเห็น”

“พระคัมภีร์บรรจุหลักการทั้งสี่ที่มนุษย์จำเป็นต้องเข้าใจ เพื่อจะได้เหมาะสมทั้งสำหรับชีวิตนี้หรือสำหรับชีวิตที่จะมาถึง และหลักการเหล่านี้ทุกคนสามารถเข้าใจได้ ไม่มีผู้ใดที่มีจิตใจพร้อมจะซาบซึ้งในคำสอนของพระคัมภีร์ จะอ่านพระคัมภีร์แม้เพียงตอนเดียวโดยไม่ได้รับความคิดอันเป็นประโยชน์บางประการจากตอนนั้น แต่คำสอนที่ทรงคุณค่ายิ่งที่สุดของพระคัมภีร์นั้น มีอาจได้มาจากการศึกษาที่เป็นครั้งคราวหรือแยกส่วนเป็นตอน ๆ ระบบอันยิ่งใหญ่แห่งสัจธรรมของพระคัมภีร์มิได้ถูกนำเสนอไว้ในลักษณะที่ผู้อ่านซึ่งเร่งรีบหรือประมาทจะมองเห็นได้ ชุมทรัพย์จำนวนมากของพระคัมภีร์ซ่อนอยู่ลึกไกลใต้พื้นผิว และจะได้มาก็โดยการค้นคว้าอย่างพากเพียรและความเพียรพยายามอย่างต่อเนื่องเท่านั้น ความจริงทั้งหลายซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นองค์รวมอันยิ่งใหญ่ นั้น จะต้องถูกค้นหาและรวบรวมขึ้นมา ‘ที่นั่นหนึ่ง ที่นั่นน้อยหนึ่ง’ อิสยาห์ 28:10”

“เมื่อมีการสืบค้นและรวบรวมสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกันแล้ว จะพบว่าสิ่งเหล่านั้นสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์แบบ พระกิตติคุณแต่ละเล่มเป็นส่วนเสริมของอีกเล่มหนึ่ง คำพยากรณ์ทุกประการเป็นคำอธิบายของอีกคำพยากรณ์หนึ่ง สัจธรรมทุกข้อเป็นการคลี่คลายของสัจธรรมข้ออื่น แบบเล็ง ในระบบพิธีการของชาวยิวได้รับการทำให้กระจ่างโดยพระกิตติคุณ หลักการทุกประการในพระวจนะของพระเจ้ามียุทธแห่งตนเอง ข้อเท็จจริงทุกประการมีนัยสำคัญของมัน และโครงสร้างทั้งสี่นั้น ทั้งในด้านแบบแผนและการดำเนิน ให้สำเร็จ เป็นพยานถึงพระผู้ทรงเป็นผู้ประพันธ์ของมัน โครงสร้างเช่นนี้ไม่มีสติปัญญาใดนอกจากพระสติปัญญาขององค์ผู้ทรงอนันต์เท่านั้นที่จะสามารถคิดขึ้นหรือสร้างขึ้นได้” Education, 123.

คำว่า “นิมิต” ปรากฏสิบครั้งในดาเนียลบทที่แปด แต่ทั้งสิบครั้งนั้นประกอบด้วยคำภาษาฮีบรูสองคำที่แตกต่างกัน และความหมายของคำทั้งสองนั้นก็ไม่เหมือนกัน หากคำเหล่านั้นมีความหมายเดียวกัน ดาเนียลก็คงจะใช้เพียงคำเดียวในทั้งสิบตำแหน่งนั้น ดาเนียลเขียนไว้สองคำ เพราะคำทั้งสองต่างก็มีความหมายเฉพาะของตนเอง และคำหนึ่งหมายถึงนิมิตที่ดาเนียล “เห็น” ส่วนอีกคำหนึ่งหมายถึงนิมิตที่เขา “ได้ยิน” ในข้อ 13 คำที่แปลว่า “นิมิต” คือ *châzôn* และหมายถึง “สิ่งที่เห็น” หรือ “นิมิต” “ความฝัน” หรือ “พระดำรัสเผยพระวจนะ” ข้าพเจ้าเรียกสิ่งนี้ว่า “นิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์” โดยอาศัยความหมายของคำนี้และจากวิธีที่ดาเนียลใช้คำนี้

ในข้อหนึ่งของดาเนียลบทที่แปด ดาเนียลกล่าวว่า “มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้า” และในข้อสองเขากล่าวซ้ำถึงสองครั้งว่าเขา “เห็นในนิมิต” แล้วในข้อสิบสาม ก็มีการตั้งคำถามขึ้นว่า “นิมิตนั้นจะยาวนานถึงเมื่อใด” การใช้ทั้งหมดนั้นเป็นคำภาษาฮีบรูว่า “*châzôn*” แล้วในข้อสิบห้า เขามาถึงช่วงที่อาจสำคัญที่สุดที่ดาเนียลใช้คำนั้นเองอีกครั้ง เพราะเขากล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้า...” ได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว และแสวงหาความหมาย” หลังจากที่ได้เห็นนิมิต *châzôn* แล้ว เขาต้องการเข้าใจว่านิมิตนั้นหมายความว่าอย่างไร นี่เป็นข้อเท็จจริงที่มีนัยสำคัญอย่างยิ่งต่อการซ่อนเร้นของ “เจ็ดเวลา” ในเลวีนิติยสิบหกไว้ในบทนี้

ท่านยังใช้คำว่า châzôn ในข้อสิบเจ็ดและข้อยี่สิบหกด้วย คำว่า "vision" ปรากฏสิบครั้งในพระธรรมดาเนียลบทที่แปด และคำว่า châzôn แทนการปรากฏนั้นเจ็ดครั้ง ดาเนียลใช้คำภาษาฮีบรูอีกคำหนึ่งซึ่งได้รับการแปลว่า "vision" อยู่สี่ครั้ง คำภาษาฮีบรูอีกคำนั้นคือ mar'eh และมีความหมายว่า "appearance"

คำว่า châzôn ปรากฏเจ็ดครั้งในพระธรรมดาเนียลบทที่แปด และคำว่า mar'eh ปรากฏสี่ครั้ง และเมื่อนำมารวมกัน ทั้งสองคำนี้แทนสิบครั้งที่คำภาษาอังกฤษว่า "vision" ปรากฏในพระธรรมดาเนียลบทที่แปด เจ็ดบวกลีเป็นสิบเอ็ด เพราะในบรรดาครั้งที่ดาเนียลใช้คำว่า mar'eh นั้น มีอยู่ครั้งหนึ่งที่คำนี้ได้รับการแปลตรงตามความหมายที่นิยามไว้ กล่าวคือ ในข้อสิบห้า เมื่อดาเนียล "แสวงหาความหมาย" ของนิมิต châzôn แห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์นั้น ก็มีผู้หนึ่ง "ยืนอยู่ตรงหน้า" ท่าน "มีลักษณะเหมือนมนุษย์" คำว่า "ลักษณะ" คือ mar'eh ฉะนั้น ดาเนียลจึงใช้คำว่า mar'eh สี่ครั้งในดาเนียลบทที่แปด และมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ได้รับการแปลสอดคล้องกับความหมายหลักของคำนั้นว่า "appearance" และอีกสามครั้งได้รับการแปลว่า "vision"

ข้าพเจ้าไม่ได้กำลังเสนอคำวิพากษ์วิจารณ์ใด ๆ ต่อบุรุษผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ อย่างไรก็ตาม คาร์ลิ่งเกตว่า ในข้อสิบสามนั้น พบคำที่ถูกเพิ่มเติมเพียงคำเดียวในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ คือคำว่า "เครื่องบูชา" ซึ่งการดลใจได้ประกาศไว้อย่างชัดเจนแน่นอนว่า "มิได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อความเดิม" และการดลใจยังคงกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า คำที่ถูกเพิ่มเข้ามานั้น "ได้ถูกเพิ่มโดยปัญญาของมนุษย์" ในบทเดียวกันนั่นเอง คำภาษาฮีบรูสองคำที่แตกต่างกันกลับถูกแปลเป็นคำภาษาอังกฤษคำเดียวกัน เหตุผลที่จำเป็นต้องตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างคำทั้งสองนี้มีความสำคัญอย่างลึกซึ้งยิ่งนัก

และต่อมา เมื่อข้าพเจ้า คือดาเนียล ได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว และแสวงหาความหมาย ดูเถิด มีผู้หนึ่งยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า มีลักษณะดุมมนุษย์ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งจากระหว่างฝั่งทั้งสองของแม่น้ำอูโล เขาร้องเรียกและกล่าวว่า กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจนิมิตนั้น ดาเนียล 8:15, 16

ขณะที่ดาเนียล "แสวงหาความหมาย" ของ "นิมิต châzôn" ซึ่งเขาเพิ่ง "เห็น" อยู่ นั้น พระคริสต์ทรงแจ้งแก่กาเบรียลให้ "ทำให้" ดาเนียลเข้าใจ "นิมิต mar'eh" ซึ่งเขาเพิ่ง "ได้ยิน" ดาเนียลต้องการเข้าใจนิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ แต่พระคริสต์ ผู้ซึ่งในข้อสิบสามได้รับการระบุว่าเป็น Palmoni (that certain saint which spake) ได้ทรงกำชับกาเบรียลให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจ "นิมิต mar'eh" มิใช่ "นิมิต châzôn" ในข้อสิบห้าและสิบหก วัตถุประสงค์ที่ระบุไว้สำหรับกาเบรียลคือ เขาจะต้องทำให้ดาเนียลเข้าใจ "นิมิต mar'eh" ซึ่งเป็นคำที่แปลว่า "นิมิต" และมีความหมายว่า "การปรากฏ" มิใช่ "นิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่ดาเนียลต้องการเข้าใจ หากไม่ตระหนักถึงการกิจที่ได้รับมอบหมายของกาเบรียล "เจ็ดเวลา" ในเลวีนิติยี่สิบหกก็จะถูกซ่อนไว้อย่างเปิดเผยต่อสายตา

ในข้อยี่สิบหก คำภาษาฮีบรูทั้งสองคำที่แปลว่า "นิมิต" ปรากฏอยู่ในข้อเดียวกัน และข้อนี้จึงกลายเป็นกุญแจสำคัญประการหนึ่งในการเปิดเผยความจริงแห่งคำพยานของดาเนียลเกี่ยวกับ "เจ็ดวาระ"

นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าที่ได้กล่าวไว้ นั้นเป็นความจริง ฉะนั้นเจ้าจงปิดผนึกนิมิตนั้นไว้ เพราะว่ามีนิมิตนั้นจะเป็นไปอีกหลายวันภายหลัง ดาเนียล 8:26

ในข้อยี่สิบหก "นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้า" คือนิมิต mar'eh ซึ่งมีความหมายว่า "การปรากฏ" แต่นิมิตที่ต้อง "ปิดผนึกไว้" นั้นคือนิมิต châzôn แห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ ถ้อยคำว่า

“เวลาเย็นและเวลาเช้า” คือสิ่งที่แยกและแบ่งชี้ความแตกต่างระหว่างนิมิตทั้งสองประการนี้ ทั้งยังทำเช่นนั้นผ่านภาพประกอบอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับบัจฉัยฝ่ายมนุษย์ในการก่อให้เกิดพระคัมภีร์ บัจฉัยฝ่ายมนุษย์นั้นประกอบด้วยทั้งบรรดาผู้เผยพระวจนะที่ได้บันทึกถ้อยคำของพระคัมภีร์ และรวมถึงบรรดาผู้ที่ได้แปลพระคัมภีร์ด้วย พระคัมภีร์ก็เช่นเดียวกับพระคริสต์ คือเป็นการผสมผสานกันระหว่างความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ ความเป็นมนุษย์นั้นได้สืบทอดลงมาตลอดประวัติศาสตร์ ตั้งแต่อาดัมภายหลังจากที่เขาทำบาป จนถึงบรรดาผู้ที่ได้บันทึกและแปลพระคัมภีร์ พระคริสต์และพระคัมภีร์ต่างก็เป็นพระวจนะของพระเจ้า และพระวจนะของเจ้านั้นบริสุทธิ์ เพราะความเป็นพระเจ้าซึ่งอยู่ในองค์ประกอบผสมผสานนั้นได้อยู่เหนือข้อจำกัดใด ๆ ที่มีอยู่ในเนื้อหนังเสมอ

เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเรียกให้เป็นอัครทูต และทรงแยกไว้เพื่อข่าวประเสริฐของพระเจ้า (ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์) ว่าด้วยพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงบังเกิดจากเชื้อสายของดาววิดฝ่ายเนื้อหนัง โรม 1:1-3

ถ้อยคำว่า “เย็นและเช้า” ปรากฏซ้ำแล้วซ้ำเล่าในพระวจนะของพระเจ้า และได้รับการแปลอยู่เสมอว่า “เย็นและเช้า” ดังที่เป็นอยู่ในข้อยี่สิบหก และดังที่ถูกแปลเช่นนั้นบ่อยครั้งนักในเรื่องการทรงสร้างในพระธรรมปฐมกาล ซึ่งกล่าวซ้ำ ๆ ว่า “และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็น....” แท้จริงแล้ว และข้อเท็จจริงทุกประการย่อมมีนัยสำคัญของมัน (และข้อเท็จจริงข้อนี้เป็นสิ่งจำเป็นต่อความเข้าใจ) สถานที่เพียงแห่งเดียวในพระคัมภีร์ที่ถ้อยคำ “เย็นและเช้า” มิได้ถูกแปลว่า “เย็นและเช้า” (ดังที่เป็นในข้อยี่สิบหก) ก็คือในข้อสิบสี่ของดาเนียลบทที่แปด ที่นั่น และที่นั่นเท่านั้นในพระวจนะของพระเจ้า วลี “เย็นและเช้า” ถูกแปลเพียงว่า “วัน” เท่านั้น

และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ถึงสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานนมัสการนั้นจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ดาเนียล 8:14

อีกสิบสองข้อถัดมา ในบทเดียวกันของพระธรรมดาเนียล วลีภาษาฮีบรูว่า “เวลาเย็นและเวลาเช้า” ได้รับการแปลตามที่แปลอยู่เสมอ; แต่ในข้อนั้นซึ่งเป็นเสาหลักแกนกลางและรากฐานของลัทธิแอ็ดเวนตีสม วลีกลับถูกแปลเพียงว่า “วัน”

อิทธิพลใดได้ชักนำให้บรรดาผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์กระทำความขัดแย้งอันเด่นชัดเช่นนั้น? พวกเขาได้แปล วลีดังกล่าวในข้อยี่สิบหกสอดคล้องกับการปรากฏทุกครั้งอื่นของวลีนี้ในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ แต่สิบสองข้อก่อนข้อยี่สิบหก คือในข้อสิบสี่

ความเป็นมนุษย์ของพวกเขาได้ให้ความหมายพิเศษอย่างจำเพาะแก่คำตอบของคำถามในข้อสิบสาม และคำถามในข้อสิบสามนั้น ได้รวมคำคำเดียวไว้คือ (เครื่องสวดบูชา) ซึ่งไม่ควรถูกเพิ่มเติมเข้าไปในพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงประสงค์ให้ข้อสิบสี่โดดเด่นออกมาอย่างลึกซึ้งและอย่างมีลักษณะเฉพาะยิ่ง และในการกระทำเช่นนั้น พระองค์ยังทรงระบุด้วยว่าสิ่งใดคือสิ่งที่กาเบรียลได้รับคำสั่งให้กระทำให้ดาเนียลเข้าใจ

ในข้อสิบหก พระเยซูทรงบัญชากาเบรียลให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจนิมิต mar'eh ทั้งที่ดาเนียลกำลังแสวงหาความเข้าใจนิมิต châzôn แห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ ข้อยี่สิบหกระบุว่า “นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งได้บอกไว้” เป็น “ความจริง” นิมิต châzôn เป็น “ภาพที่เห็น” เชิงพยากรณ์ แต่นิมิต mar'eh นั้น “ได้บอกไว้” เพราะเป็นถ้อยคำที่ได้กล่าวออกมา มันได้ถูกกล่าวไว้ในข้อสิบสี่ เมื่อฟิลโมนีกกล่าวว่า “ถึงสองพันสามร้อยเวลาเย็นและเวลาเช้า แล้วสถานนมัสการจะได้รับการชำระ” ข้อยี่สิบหกใช้ถ้อยคำว่า “เวลาเย็นและเวลาเช้า” เมื่อระบุว่านี่คือนิมิตที่ “ได้บอกไว้” เพื่อชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างนิมิตทั้งสองในดาเนียลบทที่แปด

นิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่ดาเนียล “ได้เห็น” และที่ดาเนียลปรารถนาจะเข้าใจนั้น แตกต่างจากนิมิตที่ “ได้บอกไว้” ซึ่งดาเนียล “ได้ยิน” ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น นิมิตที่ดาเนียล “ได้ยิน” นั้นเองคือนิมิตที่กาเบรียลจะต้องทำให้ดาเนียลเข้าใจ

มนุษย์ชาติซึ่งมีส่วนร่วมในการจัดทำพระคัมภีร์บริสุทธิได้บันทึกคำว่า “นิมิต” ไว้สิบครั้งในพระธรรมดาเนียลบทที่แปด และในการกระทำเช่นนั้นก็ได้ซ่อนความแตกต่างระหว่างนิมิตหนึ่ง “เห็น” กับนิมิตอีกหนึ่งที่ “ได้ยิน” ไว้ ด้วยการกระทำเช่นนั้น จึงได้ทำให้ความแน่นยำซึ่งชี้ให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงมีพระประสงค์ให้ดาเนียลเข้าใจนิมิตที่เขา “ได้ยิน” ยิ่งกว่าการเข้าใจนิมิตที่เขา “เห็น” ถูกบดบังไป

บัดนี้เราจึงอาจพิจารณาว่ากาเบรียลกระทำสิ่งใดเพื่อให้การมอบหมายหน้าที่ของตนสำเร็จลุล่วง

ดังนั้นเขาจึงเข้ามาใกล้ที่ซึ่งข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อเขาเข้ามา ข้าพเจ้าก็หวาดกลัว และซบหน้าลงถึงพื้น แต่เขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า จงเข้าใจเถิด โอ บุตรมนุษย์เอ๋ย เพราะนิมิตนี้จะเกิดขึ้นในวาระแห่งอวสาน ครั้นเมื่อเขากำลังพูดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็หลับสนิซซบหน้าลงกับพื้นดิน แต่เขาตะตองข้าพเจ้า และตั้งข้าพเจ้าให้ยืนตรง แล้วเขากล่าวว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้เจ้ารู้ว่าซึ่งจะเกิดขึ้นในบ้านปลายแห่งพระพิโรธนั้น เพราะอวสานจะมาถึงตามเวลาที่กำหนด Daniel 8:17-19.

บัดนี้กาเบรียลเริ่มงานของตนในการทำให้ดาเนียลเข้าใจนิมิตเรื่องสองพันสามร้อยเวลาเย็นและเวลาเช้า ซึ่งเป็นความจริง ประการแรก ท่านแจ้งแก่เขาว่า นิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ คือนิมิต cházón จะอยู่ ณ “วาระสุดปลาย” จากนั้น ขณะที่ดาเนียลอยู่ในภาวะหลับเชิงพยากรณ์ กาเบรียลได้ตะตองดาเนียลและตั้งเขาให้ยืนตรง แล้วท่านแจ้งแก่เขาว่า “เราจะกระทำให้เจ้ารู้”

นั่นคือสิ่งที่ฟิลโมนี (พระคริสต์) ได้ตรัสสั่งกาเบรียลให้กระทำ เมื่อพระองค์ตรัสว่า “Gabriel, make this man to understand the mar’eh vision” แห่งเวลาเย็นและเวลาเช้า กาเบรียลกล่าวว่าเขาจะทำให้ดาเนียล “know what shall be in the last end of the indignation.” นั่นไง! ตรงนั้นเองคือ “seven times” แห่งเลวินิตียีสิบหก! มันถูกซ่อนไว้ด้วยวิธีการเชิงพยากรณ์อย่างเดียวกันนั่นเอง ซึ่งกาเบรียลได้ทรงนำผู้เผยพระวจนะทั้งหลายให้เป็นพยานถึงและใช้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าในงานเขียนของพวกเขา! วิธีการนั้นคือ “line upon line, here a little and there a little”.

ในหนังสือ “Thoughts on Daniel and the Revelation” ของ Uriah Smith (ซึ่งชาวแอดเวนติสทุกคน และแม้แต่เพื่อนบ้านของพวกเขา ก็ควรค้นเคยด้วย) สมิธได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับข้อสิบเจ็ดถึงสิบเก้าของดาเนียลบทที่แปดว่า:

“ด้วยถ้อยแถลงทั่วไปว่า เมื่อถึงเวลาที่กำหนด วาระอวสานจะมาถึง และว่าเขาจะกระทำให้เขารู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในบ้านปลายสุดแห่งพระพิโรธนั้น เขาจึงเข้าสู่การอธิบายนิมิตพระพิโรธนั้นจะต้องเข้าใจว่าครอบคลุมช่วงระยะเวลาหนึ่ง ระยะเวลาใด? พระเจ้าตรัสแก่ชนชาติอิสราเอลประชากรของพระองค์ว่า พระองค์จะทรงเทพพระพิโรธของพระองค์ลงบนพวกเขาเนื่องด้วยความชั่วร้ายของพวกเขา และตั้งนี้พระองค์จึงประทานพระดำรัสเกี่ยวกับ ‘เจ้านายอิสราเอลผู้ชั่วช้าและลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์’ ว่า ‘จงถอดมงกุฎสิราภรณ์ออกเสีย และจงปลดมงกุฎนั้นออก.... เราจะคว่ำลง คว่ำลง คว่ำลง และมันจะไม่มียกต่อไป จนกว่าผู้ซึ่งสิทธินั้นเป็นของเขาจะมา และเราจะมอบสิ่งนั้นแก่เขา’ เอเสเคียล 21:25-27, 31.”

“นี่คือช่วงเวลาแห่งพระพิโรธของพระเจ้าต่อชนชาติแห่งพันธสัญญาของพระองค์; ช่วงเวลาที่สถานนมัสการและกองทัพจะถูกเหยียบย่ำลงใต้เท้า มงกุฎสิราภรณ์ถูกปลดออก

และมงกุฎถูกยกไป เมื่ออิสราเอลตกอยู่ใต้อำนาจของราชอาณาจักรบาบิโลน
ต่อมามันก็ถูกคว่ำอีกโดยพวกมีเดียและเปอร์เซีย อีกครั้งโดยพวกกรีก อีกครั้งโดยพวกโรมัน
สอดคล้องกับคำที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวซ้ำไว้สามครั้ง ต่อมาพวกยิว เมื่อได้ปฏิเสธพระคริสต์แล้ว
ก็ถูกกระจัดกระจายไปทั่วพื้นพิภพในไม่ช้า;
และอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณได้เข้ามาแทนที่เชื้อสายตามตัวอักษร;
แต่พวกเขาอยู่ใต้อำนาจของมหาอำนาจฝ่ายโลก และจะเป็นเช่นนั้นเรื่อยไปจนกว่าพระที่นั่งของดาวิดจะ
ได้รับการสถาปนาขึ้นอีก,—จนกว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นรัชทายาทโดยชอบธรรมของพระที่นั่งนั้น
คือพระเมสสิยาห์ องค์สันติราช จะเสด็จมา และเมื่อนั้นพระที่นั่งนั้นจะถูกมอบแด่พระองค์
แล้วพระพิโรธนั้นก็สิ้นสุดลง สิ่งซึ่งจะเกิดขึ้น ณ ปลายสุดของช่วงเวลานี้
บัดนี้ทูตสวรรค์จะสำแดงแก่ดาเนียลให้ทราบ” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 201, 202.

“ความพิโรธ” ที่ Smith กำลังระบุนั้น เริ่มต้นขึ้นเมื่อนัสเสห์ถูกพวกอัสซีเรียกวาดไปยังบาบิโลนในปี 677
ก่อน ค.ศ. นำเสียดายที่ Smith กลับนำการโค่นล้มเศเดคิยาห์ในปี 586 ก่อน ค.ศ.
มากำหนดให้เป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่ง “ความพิโรธ” ในข้อสิบเก้า Smith
มิได้กล่าวถึงเลยว่าการที่ข้อพระคัมภีร์นั้นระบุว่า “วาระสุดท้ายแห่งความพิโรธ” มีความหมายว่าอย่างไร
เขาปฏิบัติต่อถ้อยคำดังกล่าวเสมือนเป็นเพียง “ความพิโรธ” เท่านั้น ทั้งที่หากมี “วาระสุดท้าย”
ของความพิโรธอยู่จริง หลักไวยากรณ์และตรรกะย่อมเรียกร้องว่า อย่างน้อยที่สุดก็ต้องมี “วาระแรก”
ของความพิโรธด้วย Smith ทราบดีว่าระยะเวลาเจ็ดสิบปีแห่งการเป็นเชลยนั้นเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการโจมตีครั้งแรก
ของเนบูคัดเนสซาร์ต่อเยโฮยาคิมในปี 606 ก่อน ค.ศ.
แต่เขากลับตัดสินใจจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งความพิโรธนั้นคือการโจมตีครั้งที่สามของเนบูคัดเนสซาร์
ซึ่งได้กระทำต่อเศเดคิยาห์ กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์.

“แม้ว่าเราจะมีบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตช่วงต้นของท่าน [ดาเนียล]
มากกว่าที่ได้บันทึกไว้เกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะอื่นใดก็ตาม
แต่การกำเนิดและเชื้อสายของท่านกลับถูกปล่อยไว้ในความคลุมเครืออย่างสิ้นเชิง
เว้นแต่เพียงว่าท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ อาจเป็นไปได้ว่ามาจากราชวงศ์ของดาวิด
ซึ่งในเวลานั้นได้มีจำนวนมากแล้ว
ท่านปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรกในฐานะหนึ่งในบรรดาเชลยผู้สูงศักดิ์แห่งยูดาห์
ในปีแรกแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ณ ตอนเริ่มต้นของการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี ก่อน
ค.ศ. 606 ขณะนั้น เยเรมีย์และฮาบากุกยังคงกล่าวคำพยากรณ์ของตนอยู่
เอเสเคียลเริ่มต้นหลังจากนั้นไม่นาน และต่อมาอีกเล็กน้อยคือโอบาดีห์ แต่ทั้งสองท่านนี้ต่างก็เสร็จสิ้นงานของ
ตนเองหลายปีก่อนสิ้นสุดชีวิตการงานอันยาวนานและรุ่งโรจน์ของดาเนียล
มีผู้เผยพระวจนะเพียงสามท่านเท่านั้นที่มาภายหลังท่าน คือฮักกัยและเศคาริยาห์
ผู้ปฏิบัติหน้าที่ผู้เผยพระวจนะอยู่ร่วมสมัยกันในช่วงเวลาสั้น ๆ ระหว่างปี 520–518 ก่อน ค.ศ. และมาลาคี
ผู้เผยพระวจนะองค์สุดท้ายแห่งพันธสัญญาเดิม ผู้รุ่งเรืองอยู่ชั่วระยะหนึ่งราวปี 397 ก่อน ค.ศ.” Uriah
Smith, Daniel and the Revelation, 19.

สมิธได้ระบุอย่างถูกต้องว่า “ความกริ้ว” ในข้อสิบเก้านั้นเป็นช่วงระยะเวลา
เขาได้ระบุอย่างถูกต้องว่าเวลานั้นคือการเหยียบย่ำสถานบริสุทธิ์และพลโยธา สอดคล้องกับดาเนียล บทที่ 8
ข้อ 13 และเขาได้ระบุจุดสิ้นสุดไว้อย่างถูกต้องว่าเป็นวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

สมิธถูกต้องอยู่บางส่วน
แต่พลาดความจริงไปด้วยการกระทำในสิ่งที่เป็นลักษณะเฉพาะของการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ของเขา
เขาปล่อยให้ประวัติศาสตร์เป็นตัวชี้นำการตีความพระวจนะเชิงพยากรณ์ของเขา
แทนที่จะยอมให้พระวจนะเชิงพยากรณ์ชี้นำความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์

หากเราอมให้พระคัมภีร์เป็นผู้กำหนดประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์
เมื่อนั้นเราก็จะมีข้อมูลที่ถูกต้องสำหรับเข้าถึงประวัติศาสตร์

พระคัมภีร์สอนว่า มนุษย์พ่ายแพ้แก่ผู้ใด เขาก็เป็นทาสของผู้นั้น.

ขณะที่พวกเขาสัญญาแก่คนเหล่านั้นว่าจะมีเสรีภาพ ตัวพวกเขาเองกลับเป็นทาสแห่งความเสื่อมทราม
เพราะว่ามนุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็ถูกนำไปตกอยู่ในความเป็นทาสของสิ่งนั้น 2 เปโตร 2:19

มนัสเสห์ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลนในปี 677 ก่อน ค.ศ. ณ
ที่นั่นเองที่ยูดาส์ถูกพิชิตและถูกนำเข้าสู่ความเป็นทาส นี่คือจุดเริ่มต้นซึ่งปรากฏอยู่บนทั้งแผนภูมิปี 1843 และปี
1850 ซึ่งซิสเตอร์ไวต์รับรองว่าถูกต้อง สมมติเริ่มต้นการเหยียบย่ำลงตามดาเนียล บทที่ 8 ข้อ 13 ด้วยเศเดคียาห์
กษัตริย์องค์สุดท้ายของยูดาห์ เศเดคียาห์เป็นจุดสิ้นสุดของการพิพากษาที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง
มิใช่จุดเริ่มต้น ซิสเตอร์ไวต์ระบุว่าความเป็นเชลยของมนัสเสห์ในบาบิโลนเป็น “เงินมัดจำ” ของสิ่งที่จะตามมา
“เงินมัดจำ” คือการชำระล่วงหน้าส่วนหนึ่ง และเป็นเครื่องหมายถึงการเริ่มต้นของการซื้อซึ่งยังจะมีการชำระอื่น
ๆ ตามมาอีก

“บรรดาผู้เผยพระวจนะยังคงคำเตือนและคำตักเตือนของตนต่อไปอย่างสัตย์ซื่อ
พวกเขากล่าวแก่มนัสเสห์และแก่ประชาชนของเขาอย่างไม่หวาดหวั่น แต่ข่าวสารเหล่านั้นกลับถูกดูหมิ่น
ยูดาห์ผู้เสื่อมถอยไม่ยอมรับฟัง
เพื่อเป็นกลางบอกเหตุถึงสิ่งที่จะบังเกิดแก่ประชาชนหากพวกเขายังคงไม่กลับใจ
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยอมให้กษัตริย์ของพวกเขาถูกจับโดยกองทัพอัสซีเรียหมู่หนึ่ง ซึ่ง
‘ได้สามท่านไว้ด้วยเครื่องพันธนาการ และพาท่านไปยังบาบิโลน’ ซึ่งเป็นราชธานีชั่วคราวของพวกเขา
ความทุกข์ยากครั้งนี้ทำให้กษัตริย์ได้สติกลับคืนมา ‘ท่านได้วิงวอนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
และถ่อมตัวลงอย่างยิ่งต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน และอธิษฐานทูลต่อพระองค์
แล้วพระองค์ทรงฟังคำวิงวอนของท่าน และทรงสดับคำทูลขอของท่าน
และทรงนำท่านกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มเข้าสู่อาณาจักรของท่านอีก แล้วมนัสเสห์จึงทราบบว่า
พระเยโฮวาห์นั้นทรงเป็นพระเจ้า’ 2 พงศาวดาร 33:11-13 แต่การกลับใจครั้งนี้
แม้จะนำประหลาดใจเพียงใดก็ตาม ก็เกิดขึ้นช้าเกินไปที่จะช่วยอาณาจักรให้พ้นจากอิทธิพลอันเสื่อมทราม
ของการปฏิบัติรูปเคารพตลอดหลายปีที่ผ่านมา หลายคนได้สะดุดและล้มลง และจะไม่มีวันลุกขึ้นอีกเลย”
Prophets and Kings, 382.

มนัสเสห์เป็นเครื่องหมายแห่ง “เงินมัดจำ” ซึ่งเริ่มต้น “คำสาป” ของ “เจ็ดเท่า” อันเป็น “ความกริ้วครั้งสุดท้าย”
เพราะ “ความกริ้วครั้งแรก” ได้เริ่มขึ้นแล้วเมื่ออาณาจักรเหนือถูกกวาดไปเป็นเชลยในปี 723 BC
ต่อมาเมื่อเยโฮยาคิมถูกโค่นล้ม และดาเนียลถูกกวาดไปเป็นเชลย
การเป็นเชลยเจ็ดสิบปีซึ่งเยเรมีย์ได้ระบุไว้ นั่นก็เริ่มขึ้นในปี 606 BC สองกษัตริย์ถัดจากเยโฮยาคิม
กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย และเศเดคียาห์ กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์
ได้เห็นบุตรทั้งหลายของตนถูกประหารต่อหน้าต่อตา จากนั้นดวงตาของท่านก็ถูกควักออก
และท่านถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน

สมิธได้กำหนดให้การพิพากษาที่ดำเนินไปทั้งหมดนั้นเป็นของเศเดคียาห์
และใช้การพิพากษาของเศเดคียาห์เป็นชื่อพระคัมภีร์พิสูจน์สำหรับข้อสันนิษฐานของตน
การพิพากษาของเศเดคียาห์ ผู้ซึ่งเป็น “เจ้านายผู้ชั่วร้ายและอธรรม” นั้น
ได้บ่งชี้ว่ามกฏแห่งยูดาห์จะต้องถูกถอดออกไปจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จมาเพื่อสถาปนาอาณาจักร
สมิธกล่าวว่า “พวกเขาอยู่ใต้อำนาจของอำนาจฝ่ายโลก และจะเป็นเช่นนั้นจนกว่าบัลลังก์ของดาวิดจะได้รับการ
สถาปนาขึ้นอีกครั้ง—จนกว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นทายาทโดยชอบธรรมของบัลลังก์นั้น คือพระเมสสิยาห์

องค์สันติราช จะเสด็จมา แล้วบัลลังก์นั้นจะถูกมอบแก่พระองค์” เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ตามความสำเร็จครบถ้วนของดาเนียล บทที่เจ็ด ข้อสิบสามและสิบสี่ พระคริสต์ ซึ่งทรงได้รับการแทนภาพว่าเป็นบุตรมนุษย์ ได้เสด็จมาเฝ้าพระบิดาเพื่อทรงรับอาณาจักร

ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด ผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ได้มากับเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ และได้มาถึงองค์ผู้ทรงชราในกาลวัน และเขาทั้งหลายได้นำท่านนั้นเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์พระองค์ และได้มีการประทานสิทธิอำนาจ พระสิริ และราชอาณาจักรแก่ท่าน เพื่อชนชาติทั้งปวง ประชาชาติทั้งหลาย และภาษาทั้งหลาย จะได้รับใช้ท่าน สิทธิอำนาจของท่านเป็นสิทธิอำนาจนิรันดร์ ซึ่งจะไม่ล่วงพ้นไป และราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลาย ดาเนียล 7:13, 14.

ซิสเตอร์ไวท์ยืนยันว่า พระธรรมดาเนียลบทที่เจ็ด ข้อสิบสามและสิบสี่ ได้สำเร็จเป็นจริงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844.

“การเสด็จมาของพระคริสต์ในฐานะมหาบุรุษที่เรารู้จักของเราเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุด เพื่อการชำระสถานนมัสการให้สะอาด ดังที่ปรากฏใน ดาเนียล 8:14; การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ไปยังองค์ผู้ชราแห่งกาลวัน ดังที่นำเสนอไว้ใน ดาเนียล 7:13; และการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปยังพระวิหารของพระองค์ ซึ่งมาลาคีย์ได้พยากรณ์ไว้ ส่วนเป็นคำพรรณนาถึงเหตุการณ์เดียวกัน; และเหตุการณ์นี้ยังได้รับการแสดงให้เห็นด้วยโดยการมาของเจ้าบ่าวสูงงานอภิเชษฐสมรส ซึ่งพระคริสต์ทรงพรรณนาไว้ในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ใน มัทธิว 25” ปฐมบทแห่งมหากาพย์ต่อสู้อุบัติ, 426.

สมิธมิได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของ “วาระสุดท้ายแห่งพระพิโรธ” เขาหลีกเลี่ยงหลักการตามพระคัมภีร์ที่ชี้ให้เห็นว่ายุคดาห์ถูกพิชิตในสมัยมนัสเสห์ และการเป็นเชลยซึ่งเริ่มขึ้นก่อนเศเดคิยาห์สองรัชกาลนั้น ก็เป็นภาพแทนเช่นกันว่ายุคดาห์อยู่ใต้การครอบงำของบาบิโลนแล้ว ก่อนที่เศเดคิยาห์จะประสบชะตากรรมของตน ด้วยการละเว้นอย่างชัดแจ้งเหล่านี้ เขายังคงกล่าวไว้ “นี่คือช่วงเวลาแห่งพระพิโรธของพระเจ้าต่อชนแห่งพันธสัญญาของพระองค์; ช่วงเวลาที่สถานบริสุทธิ์และกองทัพจะถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า” ฉะนั้น เขาจึงเชื่อมโยง “ช่วงเวลาแห่งพระพิโรธของพระเจ้า” เข้ากับดาเนียล บทที่แปด และคำถามในข้อสิบสามที่ว่า “นานเท่าใด” โดยตรง คำตอบในข้อสิบสี่คือ จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844.

การกระจัดกระจายเข้าสู่การเป็นทาสในบาบิโลนเป็นประวัติศาสตร์ที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง เริ่มต้นในปี 677 ก่อนคริสตกาล และดำเนินต่อเนื่องไปจนถึงปี 1844 ช่วงเวลาดังกล่าวเท่ากับสองพันห้าร้อยยี่สิบปี ซึ่งแน่นอนว่าเป็น “เจ็ดกาล” แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก จุดสิ้นสุดของช่วงเวลานั้นในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ได้ประทานพยานที่สองแก่ดาเนียลเกี่ยวกับ “นิมิต mar’eh” แห่งสองพันสามร้อยเวลาเย็นและเวลาเช้า

กาเบรียลได้รับคำสั่งให้กระทำให้ดาเนียลเข้าใจนิมิตนั้น และสิ่งที่กาเบรียลกระทำก็คือการจัดให้มีพยานที่สองต่อวันที่สิ้นสุดคือ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เขามิได้เพียงจัดให้มีพยานที่สองเพื่อยืนยันวันที่แห่งความสำเร็จครบถ้วนของคำพยากรณ์เรื่องเวลาทั้งสองเท่านั้น แต่ตั้งที่สมิธได้ชี้ไว้อย่างถูกต้อง ช่วงเวลาที่สัมพันธ์กับพยานที่สองต่อปี 1844 นั้น ได้ถูกระบุไว้แล้วในข้อสิบสามว่าเป็นช่วงเวลาที่ยุคดาห์และพลโยธาจะถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า คำถามในข้อสิบสามคือ “นิมิตเรื่องเครื่องเผาบูชาประจำวัน และการละเมิดที่ก่อให้เกิดความรกร้าง ซึ่งมอบทั้งสถานบริสุทธิ์และพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า จะยาวนานเพียงใด?” ช่วงเวลานั้นคือ “เจ็ดกาลเวลา” แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก

สิ่งที่สมิธมิได้เห็น หรือหลีกเลี่ยงที่จะระบุ ก็คือว่า “ความกลัว” ในข้อสิบเก้า นั้น คือ “วาระสุดท้าย” ของความกลัวนั่นเอง หากมี “วาระสุดท้าย” ก็ย่อมมี “วาระแรก” ด้วยเช่นกัน และดาเนียลได้ระบุว่าเมื่อใด “ความกลัวครั้งแรก” สิ้นสุดลงไว้ในบทที่สิบเอ็ด เขากำลังชี้ถึงสันตะปาปาที่ครอบครองอำนาจในช่วงยุคมืด และเขากล่าวว่าสันตะปาปาจะจำเริญขึ้นจนกว่าความกลัวนั้นจะสำเร็จ หรือสิ้นสุดลง

และกษัตริย์นั้นจะกระทำตามใจชอบของตน; และเขาจะยกตนขึ้น และเชิดชูตนเหนือพระหัตถ์ปวง, และจะกล่าวถ้อยคำอัศจรรย์ต่อสู้อับพระเจ้าแห่งพระหัตถ์ปวง, และจะเจริญรุ่งเรืองจนกว่าพระพิโรธจะสำเร็จ: เพราะสิ่งที่ทรงกำหนดไว้ นั้นจะต้องบังเกิดขึ้น ดาเนียล 11:36

ข้อที่สามสิบหกเป็นที่เข้าใจกันอย่างกว้างขวางว่าเป็นข้อพระคัมภีร์ที่อัครทูตเปาโลได้ถอดความไว้ในจดหมายฉบับที่สองของท่านถึงชาวเอเธสโลนิกา

อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยประการใด ๆ เลย เพราะวันนั้นจะยังไม่มาถึง จนกว่าจะมีการละทิ้งความเชื่อเกิดขึ้นก่อน และมนุษย์แห่งบาปนั้นจะปรากฏ คือบุตรแห่งความพินาศ ผู้ซึ่งต่อต้านและยกตนขึ้นเหนือทุกสิ่งที่เราเรียกว่าพระเจ้า หรือที่มนุษย์กราบไหว้นามัสการ จนถึงกับนั่งอยู่ในพระวิหารของพระเจ้า เสมือนหนึ่งว่าเป็นพระเจ้า และสำแดงตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า 2 เอเธสโลนิกา 2:3, 4

“มนุษย์แห่งบาป” ของเปาโล ผู้ซึ่งเป็น “บุตรแห่งความพินาศ” ด้วย ผู้ที่ “ต่อสู้ขัดขวางและยกตนขึ้นเหนือทุกสิ่งที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือสิ่งซึ่งเขากราบไหว้นามัสการกัน” ก็คือ “กษัตริย์” ผู้ซึ่ง “จะกระทำตามใจชอบของตน และเขาจะยกตนขึ้นและเชิดชูตนเหนือพระหัตถ์ปวง” เช่นกัน ข้อความทั้งสองตอนต่างหมายถึงสันตะปาปาแห่งกรุงโรม ดาเนียลเขียนว่า สันตะปาปาจะเจริญขึ้น ซึ่งหมายถึงก้าวรุกไปข้างหน้า จนกว่า “ความกลัวจะสำเร็จ” ความกลัวในข้อที่สามสิบหกนั้นได้ถูก “กำหนดไว้” แล้ว คำว่า “กำหนดไว้” หมายถึง “ทำให้เกิดบาดแผล”

สันตะปาปาได้รับ “บาดแผลถึงตาย” ของตนในปี 1798 และ ณ จุดนั้นเอง “พระพิโรธครั้งแรก” ก็ได้สำเร็จลุล่วงหรือสิ้นสุดลง คำว่า “สำเร็จลุล่วง” หมายถึง การสิ้นสุดหรือการยุติ การสิ้นสุดของ “พระพิโรธ” ในบทที่แปด ข้อสิบเก้า ชี้ให้เห็นถึงการสิ้นสุดของช่วงเวลาที่ยุคที่สามสิบหกและพลไพร่จะต้องถูกเหยียบย่ำลง เหตุการณ์นั้นสิ้นสุดในปี 1844 แต่ “พระพิโรธครั้งแรก” สิ้นสุดลงในปี 1798

“ความกลัวครั้งสุดท้าย” สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1844

หลังจากกษัตริย์มณีสเสห์ถูกชาวอัสซีเรียกวาดต้อนไปยังบาบิโลนในปี 677 ก่อน ค.ศ.

เป็นเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปี ส่วน “ความกลัวครั้งแรก” สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1798

หลังจากราชอาณาจักรฝายเหนือคืออิสราเอลถูกชาวอัสซีเรียกวาดต้อนไปเป็นเชลยในปี 723 ก่อน ค.ศ.

เป็นเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปี

ยังมีสิ่งที่จะกล่าวอีกมากเกี่ยวกับ “เจ็ดกาลเวลา” ที่ซ่อนอยู่ในพระธรรมดาเนียล

และเราจะกล่าวถึงเรื่องนั้นในบทความถัดไปของเรา

“จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรเมืองเลาดีเซียว่า: พระองค์ผู้ทรงเป็นเอเมน เป็นพยานที่ซื่อสัตย์และสัตย์จริง เป็นปฐมแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า ตรัสดังนี้ว่า; เรารู้จักการทำงานของเจ้า ว่าเจ้าไม่เย็นและไม่ร้อน เราประสงค์ให้เจ้าเย็นหรือร้อนเสียยิ่งจะดีกว่า เหตุฉะนั้น เพราะเจ้าอุ่น ๆ และไม่ร้อนหรือเย็น เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา เพราะเจ้ากล่าวว่า เรามังมีแล้ว และเพิ่มพูนด้วยทรัพย์สมบัติ และไม่ต้องการสิ่งใดเลย; และเจ้าไม่รู้ว่ ตัวเจ้าเองเป็นคนนำเวทนา นำสมเพช ยากจน ตาบอด และเปลือยกาย”

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่เราที่นี่ว่า
ข่าวสารซึ่งผู้รับใช้ทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกให้ตักเตือนประชานั้น
จะต้องนำไปยังประชากรของพระองค์ มิใช่ข่าวสารแห่งสันติสุขและความปลอดภัย
ข่าวสารนั้นมีใช่เป็นเพียงภาคทฤษฎีเท่านั้น หากแต่เป็นภาคปฏิบัติในทุกรายละเอียด ประชากรของพระเจ้า
ได้รับการพรรณนาไว้ในข่าวสารถึงชาวเลาติเซียว่าอยู่ในสภาพแห่งความมั่นคงปลอดภัยฝ่ายเนื้อหนัง
พวกเขาอยู่อย่างสบายใจ โดยเชื่อว่าตนเองอยู่ในสภาพอันสูงส่งแห่งความเจริญก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ
‘เพราะเจ้ากล่าวไว้ว่า เรามั่งมีแล้ว และเพิ่มพูนทรัพย์สมบัติขึ้น และไม่ต้องการสิ่งใดเลย
และหาได้รู้ไม่ว่าตัวเจ้านั้นทุกข์ยาก น่าเวทนา ยากจน ตาบอด และเปลือยกายอยู่’”

“จะมีการล่อลวงใดเล่าที่จะเกิดแก่จิตใจมนุษย์ยิ่งไปกว่าความมั่นใจว่าตนถูกต้อง
ทั้งที่แท้จริงแล้วตนผิดทั้งหมด!

ข่าวสารของพยานผู้สัตย์จริงพบว่าประชากรของพระเจ้าตกอยู่ในการล่อลวงอันน่าเศร้า
กระนั้นก็ยังซื่อตรงอยู่ภายในการล่อลวงนั้น
พวกเขาไม่รู้เลยว่าสภาพของตนเป็นที่น่าเวทนาเพียงไรในสายพระเนตรของพระเจ้า
ในขณะที่ผู้ซึ่งได้รับการกล่าวถึงกำลังยกย่องตนเองว่าตนอยู่ในสภาพฝ่ายวิญญาณอันสูงส่ง ข่าวสารของพ
ยานผู้สัตย์จริงก็ทำลายความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยของพวกเขาด้วยการประณามอย่างน่าตกใจถึงสภาพที่แท้
จริงของพวกเขา คือความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ ความยากจน และที่น่าเวทนา
คำพยานนั้นซึ่งเฉียบคมและรุนแรงยิ่ง ไม่อาจเป็นความผิดพลาดได้ เพราะเป็นพยานผู้สัตย์จริงเองที่ตรัส
และคำพยานของพระองค์ย่อมต้องถูกต้อง” Testimonies, volume 3, 252.